

KÄLLA [HTTP://EUROPEANLAWBLOG.EU/?P=2289#MORE-2289](http://EUROPEANLAWBLOG.EU/?P=2289#MORE-2289)

April 8, 2014

FÖRENADE MÅLEN C-293/12 OCH 594/12 DIGITAL RIGHTS IRELAND OCH SEITLINGER M.FL.: DEN

GODE, DEN ONDE, DEN FULE

I sin efterlängtade dom i [Digital Rights Ireland fallet](#) slog EG-domstolen att EU-lagstiftaren hade överskridit gränserna för proportionalitetsprincipen i förhållande till vissa bestämmelser i EU: s stadga (artiklarna 7, 8 och 52 (1)) genom att anta [datalagringsdirektivet](#) . I detta avseende är domstolens resonemang liknade det att det har generaladvokaten (fakta i detta mål och en analys av generaladvokatens förslag till avgörande har varit föremål för ett tidigare [blogginlägg](#)). Men till skillnad från generaladvokaten, att domstolen ansåg att direktivet som ogiltig utan att begränsa verkningarna av sin bedömning. Det här inlägget kommer att beakta revisionsrättens viktigaste iakttagelser innan jag kommenterar på det goda, det dåliga och det fula i domen.

Revisionsrättens iakttagelser

Komma fram till denna slutsats, motiverade domstolen enligt följande. Den minskade först de många frågorna från de irländska och österrikiska domstolarna ner till en övergripande fråga, oavsett om datalagringsdirektivet är aktuellt mot bakgrund av artiklarna 7, 8 och 11 i stadgan (som fastställer rätten till privatliv, skydd av personuppgifter och yttrandefrihet respektive). Den genomförde därefter sin bedömning i tre delar.

Först undersökte den relevansen av dessa stadgans bestämmelser om giltigheten av datalagringsdirektivet. Trots att domstolen erkände de potentiella effekterna av att lagra uppgifter om yttrandefrihet, valde det inte att pröva giltigheten av direktivet mot bakgrund av artikel 11 i stadgan. Det noteras att direktivet ska prövas mot bakgrund av artikel 7 som den "direkt och specifikt påverkar privatlivet" och mot bakgrund av artikel 8 eftersom det utgör behandling av personuppgifter som avses i denna artikel, och därför med nödvändighet måste uppfyller dataskyddskraven som följer av denna artikel "[29].

För det andra ansåg att det om det fanns ett intrång i de rättigheter som avses i artiklarna 7 och 8 i stadgan. Det noterade att datalagringsdirektivet ett undantag från det skydd som anges i dataskyddsdirektivet och direktivet om integritet [32]. Den citerade [Rundfunk](#) som stöd för

påståendet att ett intrång i rätten till privatliv kan etableras oberoende av om den aktuella informationen är känslig eller om de berörda personerna har varit reagera på något sätt [33]. Domstolen ansåg därför att de skyldigheter som följer av direktivet att lagra uppgifter innebär ett ingrepp i rätten till privatliv [34] liksom när de behöriga myndigheter till att data [35]. Domstolen ansåg också att direktivet påverkar rätten till skydd av personuppgifter på mystifyngly enkla motiveringen att "det ger för behandling av personuppgifter" [36]. Man observerade att dessa störningar var både omfattande och synnerligen allvarligt [37].

Domstolen då, för det tredje, en bedömning av om dessa störningar med stadgan rätten till privatliv och dataskydd var motiverade. Enligt artikel 52 (1) i stadgan, för att vara berättigade begränsningar av rättigheter måste uppfylla tre villkor: De skall vara föreskriven i lag, respektera det väsentliga i de rättigheter och, med förbehåll för proportionalitetsprincipen, skall begränsningarna vara absolut nödvändiga för att uppfylla mål av allmänt intresse. Domstolen ansåg att kärnan i rätten till integritet respekterades eftersom direktivet inte tillåter förvärv av innehållsdata [39] och kärnan i rätten till skydd av personuppgifter var respekterad som direktivet ålägger medlemsstaterna att se till att "lämpliga tekniska och organisatoriska åtgärder vidtas mot oavsiktlig eller olaglig förstörelse, oavsiktlig förlust eller ändring av data "[40]. När det gäller huruvida intrånget uppfyller ett mål av allmänt intresse, att domstolen åtskillnad mellan direktivets "syfte" och "material mål": det noteras att syftet med direktivet är att harmonisera medlemsstaternas bestämmelser om lagring av uppgifter skyldigheter medan " material mål "med direktivet är att bidra till kampen mot grov brottslighet [41]. Domstolen konstaterade att säkerhet är en rättighet som skyddas av EU: s stadga och ett mål som stöds av EU: s rättspraxis [42]. Man fann således att datalagringsdirektivet "uppfyller verkligen ett mål av allmänt intresse" [44] och fortsatte att analysera proportionaliteten av direktivet.

Domstolen antog i praktiken en dubbel proportionalitetsprövning, med tanke på om åtgärden var lämplig för att uppnå målen och inte går utöver vad som var nödvändigt för att uppnå dem [46]. Tillämpning av [Europadomstolens Marper dom](#) analogt, konstaterade det att faktorer som vikten av skydd av personuppgifter för privatliv och omfattning och allvar störningen innebar lagstiftarens handlingsfrihet att störa grundläggande rättigheter begränsades [47-48]. Den ansåg att de uppgifter som lagras i enlighet med direktivet tillåter nationella myndigheterna för att få ytterligare möjligheter att belysa allvarlig brottslighet "och är" ett värdefullt verktyg för brottsutredningar "[49]. Därför fann det att direktivet var lämplig för att uppnå sitt syfte.

I fråga om nödvändighet, konstaterade det att begränsningar av grundläggande rättigheter endast skall gälla i den mån det är absolut nödvändigt [52], och att EU: s lagstiftning måste fastställa tydliga och precisa regler för omfattningen av begränsningar och skyddsåtgärder för personer [54]. Den slog fast att direktivet inte anges tydliga och exakta regler för omfattningen av störningen [65]. Det betonade flera delar av direktivet som kom till korta i detta avseende. Genom att tillämpa på alla trafikuppgifter för alla användare av alla medel för elektronisk kommunikation i direktivet innebar "ett ingrepp i de grundläggande rättigheterna för praktiskt taget hela den europeiska befolkningen" [56], och krävde inte en relation mellan uppgifterna och allvarlig brottslighet eller offentlig säkerhet [58-59]. Dessutom inga materiella villkor (såsom objektiva kriterium för antalet personer som har rätt till tillgång till data kan begränsas) eller processuella villkor (såsom översyn av en förvaltningsmyndighet eller en domstol innan tillträde) bestäms gränserna för tillgång och användning till de uppgifter som lagras av behöriga nationella myndigheter [60-62]. Inte heller direktiv bestämmer tidsperioden för vilken uppgifter lagras på grundval av objektiva kriterier [64-65].

Domstolen ansåg också att direktivet inte ger tydliga garantier för att skydda de lagrade uppgifterna. Denna slutsats stöds av revisionsrättens iakttagelse att reglerna i direktivet inte var anpassade till den stora mängden av känsliga uppgifter bevaras och risken för olaglig tillgång till dessa uppgifter [66]. Snarare direktivet tillät leverantörerna att ta hänsyn till ekonomiska överväganden vid fastställande av de tekniska och organisatoriska medel för att säkra dessa uppgifter [67]. Dessutom hade direktivet inte anger att uppgifterna måste bevaras inom EU och därmed i

kontrollen av nationella dataskyddsmyndigheter [68]. Av dessa skäl har direktivet ogiltigförklarats av domstolen [69].

Den gode, den onde, den fule

The Good Domen välkomnas för dess slutresultat - ogiltighet av direktivet - liksom för många andra skäl. Det är en seger för gräsrotsmedborgarrättsorganisationer och medborgarrörelser: de förhandsavgöranden berodde på åtgärder som vidtagits av Digital Rights Ireland - en NGO - och knappt 12.000 bosatta i Österrike. Mer av dessa typer av insatser krävs för att säkerställa en effektiv integritet och dataskydd. Ur en mer materiell synvinkel, dom erkänner också de faror som aggregerade metadata - att det kan "låta mycket precisa slutsatser om privatliv" av individer [27] - och genom lagring av uppgifter i allmänhet - att det "kommer att generera i medvetandet hos de berörda känslan personer att deras privata liv är föremål för ständig övervakning" [37]. Det erkänner också att en sådan lagring uppgifter kan ha en dämpande effekt på individens yttrandefrihet [28].

The Bad Trots vissa aspekter av domen är mindre välkomna. Framför allt här, skyler domstolen över det faktum att den bedömer proportionaliteten i direktivet mot bakgrund av sitt "material mål" - brottsförebyggande - i stället för det fastställda målet - harmonisera marknaden. Det sitter obekvämt med domstolens konstaterande i [Irland mot rådet](#) att direktivet antogs på korrekt rättslig grund som sitt huvudsakliga syfte var att säkerställa en väl fungerande EU: s inre marknad. Domstolen gäller även felaktigt artikel 8 i EU: s stadga. Inte bara att det finns ett ingrepp i denna rätt varje gång uppgifter behandlas [36], inte det också att överväga hur tillämpningen av denna rätt kan tillämpas på en lagstiftning som bedriver brottsbekämpande syften. Dataskyddsdirektivet utesluter databehandling brottsbekämpningssyfte från tillämpningsområdet (artikel 3 (2)) och rätten till dataskydd bör, i enlighet med artiklarna 51 (2) och 52 (2) i stadgan ska tolkas i ljuset av och återspegla direktivets tillämpningsområde. Denna gåta är bekvämt förbises av domstolen.

Och den fula Men det mest nedslående del av domen, som i yttrandet från generaladvokaten, är att den inte ifrågasätta lämpligheten av datalagring som ett verktyg för att bekämpa grov brottslighet [49]. Med tanke på den framträdande av denna fråga i både EU och USA i den post-PRISM perioden behövs empiriska bevis för att motivera detta påstående.

- See more at: <http://europeanlawblog.eu/?p=2289#more-2289>